

ha, délies lankák. Brummog a Tapolca–Farkasrét viszonylat, nem sietősen, egyenletes, kényelmes utazótempóban. Elöl ülök én, hű sofőröd, hátul meg te, az egyetlen, kitüntetett utas, a gyakorlott világutazó, a transzkontinentális világfi. Figyelem! Itt megy a Nagy Próbacsomagoló, a behozhatatlan, az *utolérhetetlen!* S íme, nem volt hiábavaló a temérdek erőfeszítés, rákésztetés. A végén minden befért egyetlen közepes méretű csomagba. *S jó szél dagasztja vitorláinkat a borszínű tengeren, útban Trója felé.*

Mert nem mondhatjuk, hogy nincs remény, ha egyszer még az is lehet, hogy van.

(Az idézetek Orbán Ottó utolsó kötetéből, OSTROMGYŰRŰBEN [2002], valamint a Holmi 2002. májusi számában publikált Az ÉJNEK RÉMJÁRÓ SZAKA című dalciklusból valók.)

Petőcz András

ÉJSZAKA, ORBÁN OTTÓ

Töredék, ahogy éjszaka
hazafelé,
fényszóró-foltos utakon,
ahogy éjszaka hazafelé,
az úton, a kocsiban elolvasom,
elolvasom, azt, a, nem is tudom,
azt, amivel tartozom
a szerzőnek már évek óta,
és, szinte hallom,
ahogy mondja,
azt, amit mond,
hogy mit, miért, hogyan,
és siklik egy kisbusz
majdhogynem hangtalan,
és töredék az,
hogy éppen róla szól,
valami, valahol, valamikor,
hogy akkor most minden *változtathatatlan,*
lezárt egész, és mozdulatlan,
hogy akkor most
mind-mind újból és azért,
és azt mondja halkán,
hogy mindezt semmiért,
és megkérdezi, hogy minek azt,
éppen azt,
amit akarsz,
és töredék az, hogy *így*
és *éppen így,*

és töredék, hogy
távolság, kisbusz, messze út,
és hogy minden a legvégén olyannyira
egymásba fut.

Sebő Ferenc

ORBÁN OTTÓ ÉNEKEI

Orbán Ottó belelátott a kártyáimba. Bár ritkán találkoztunk, mindig magamon éreztem figyelő, biztató tekintetét.

A Táncház-mozgalom kezdetén, amikor a legkülönbélebb gyanúsítgatások és sanda támadások vettek körül bennünket, a következő verset adta, hogy a SÍPPAL-DOBBAL című klubkiadványunkban leközzölhessük:

ÖREG HEGEDŰSÖK TALÁLKOZÓJA (OLD FIDDLERS' PICNIC)

*ennek a zenének nem sok köze van Bachhoz és Mozarthoz
annál több köze van a füstös kocsmák faasztalaihoz
meg a szélhez mely lassú ügetésben halad a végtelen kukoricaföldeken
meg ilyesmikhez
és noha ezeknek a dolgoknak már közük van Bachhoz és Mozarthoz
a finnyás zenetudós elcsavarja a rádiót ha kocsmái zenét hall
mert a szamarak szerint a művészet fennkölt foglalatosság
a közönség szerint viszont ma egyszerűen vasárnap van
süti a nap és jó az idő
egész családok dőlnek a domboldal fűvébe
és nagyokat pukkannak a sörkonzervek
míg csizmájával tapogatva a lépcsőfokokat fölbotorkál a dobogóra Homérosz
és vak szemével az istenekre kacsintva így szól
ÉN EZTET ELŐSZÓ' KENTAKIBA' ÉNEKŐTEM*

Költészete ékes bizonyíték, hogy a jó költő játékos kezében a múlt cserepeiről is a jelen villog elő. Régi formákat felhasználó, énekelhető versei éppoly halálosan időse-rűek, mint a többi. Színpadi tapasztalataim szerint ezek énekkel még erősebben hatnak, mint pusztá olvasáskor.

Legutóbbi találkozásunkkor már nagyon keveset beszélt. Faggatódzásunkat ezzel hátrította el: „*Ami fontos, azt úgyis leírom.*” Eltávoztával csak a szövegei maradtak az olvasókra és énekei az előadóra. Most már úgy kell legyen, ahogy a költőtárs, Szécsi Margit írta: „*Az én ígém a barátom szájában van – s felhangzik sokadmagunkért.*”